

Π.Α.Σ.Κ.Ε. - Ο.Τ.Α.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ ΤΟΠΙΚΗΣ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

Προς:

Τα μέλη και τους φίλους
της Π.Α.Σ.Κ.Ε. – Ο.Τ.Α.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Σύντροφοι,

Οι εργαζόμενοι στο Δημόσιο, στους Ο.Τ.Α. και στον ιδιωτικό τομέα **δέχονται καθημερινά και κατά κύματα μια γενική επίθεση** από τις πολιτικές της Κυβέρνησης.

Επίθεση στο βιοτικό επίπεδο, επίθεση στην εργασιακή ασφάλεια και εργασιακές σχέσεις, **επίθεση στην ποιότητα ζωής.**

Η περιοριστική οικονομική πολιτική μόνο για τους εργαζόμενους δεν τελειώνει ποτέ.

Οι οικονομικές θυσίες που υπεβλήθησαν διαχρονικά **δεν έφεραν κανένα όφελος για αυτούς.**

Τα επίπεδα φτώχειας αυξάνουν. Η ακρίβεια πλήττει ακόμη περισσότερο και διαρκώς τις χαμηλότερες εισοδηματικές τάξεις.

Αντίθετα, τα επίπεδα κέρδους για τις επιχειρήσεις και τις τράπεζες έχουν ξεπεράσει κάθε όριο. Είναι γνωστά τα χρέη στο τραπεζικό σύστημα και η υπερχρέωση του καταναλωτικού κοινού.

Οι οικονομικές «μεταρρυθμίσεις» γίνονται μόνο στο όνομα της ανταγωνιστικότητας και των κερδών των ολίγων επιχειρηματιών.

Το κοινωνικό νέο μοντέλο που προωθείται στην Ελλάδα **επιδιώκει τη συρρίκνωση του κοινωνικού κράτους με μείωση των κοινωνικών δαπανών** για Παιδεία, Υγεία, Πρόνοια.

Επιδιώκει μείωση του ρόλου του Δημόσιου τομέα, ιδιωτικοποιήσεις, ανισοκατανομή του παραγόμενου κοινωνικού πλούτου υπέρ των ολίγων.

Κυριαρχούν οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές, η ελαστικότητα των εργασιακών σχέσεων, η ανασφάλεια.

Η εργοδοσία, κρατική και ιδιωτική γίνεται μέρα με τη μέρα πιο επικίνδυνη, πιο επιθετική.

Η έννοια της πλήρους απασχόλησης γίνεται παρελθόν, **οι απολύσεις είναι το παρόν και η ανεργία το μέλλον.**

Βιώνουμε μία σύγκρουση των δυνάμεων της εργασίας με τις δυνάμεις της αγοράς, **των μι-**

σθωτών που προσπαθούν να διαφυλάξουν τα δικαιώματά τους και των επιχειρηματιών που επιδιώκουν να διευρύνουν τα κέρδη τους.

Οι Δημόσιοι Υπάλληλοι έχουν μείνει στις υποσχέσεις του Πρωθυπουργού για νέο μισθολόγιο από 1-1-2006. Έχουν μείνει στις υποσχέσεις για οικονομική αναβάθμιση, για άρση των αδικιών και ανισοτήτων, για σύγκλιση των αμοιβών με το μέσο όρο των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Η ονομαστική αύξηση του εισοδήματος κάτω από τα όρια του πληθωρισμού και το 2005 και το 2006 για τους Δημόσιους Υπαλλήλους **αντιστοιχεί σε μία μείωση του πραγματικού εισοδήματος που διευρύνει περαιτέρω την απόκλιση από το μέσο όρο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.**

Η πολιτική αυτή έχει συνέχεια στη σχεδιαζόμενη αλλαγή του ασφαλιστικού συστήματος. Μια πολιτική που εκπονήθηκε ήδη στην Ευρωπαϊκή Ένωση θα υλοποιηθεί και στην Ελλάδα.

Θα προβλέπει ένα μοντέλο με τρεις (3) πυλώνες:

- 1. Χαμηλή σύνταξη** για όλους που θα χρηματοδοτούνται από τους φόρους.
- 2. Επαγγελματικά – συνταξιοδοτικά ταμεία** αυστηρά ανταποδοτικού – κεφαλαιοποιητικού χαρακτήρα σε βάρος των επικουρικών.
- 3. Συμπλήρωμα από ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρείες.**

Άμεσα μέτρα η αύξηση των ορίων ηλικίας, κίνητρα για παράταση του επαγγελματικού βίου και περιορισμός των δικαιωμάτων της πρόωρης συνταξιοδότησης π.χ. μητέρες με ανήλικα παιδιά.

Είναι το Θατσερικό μοντέλο που δοκιμάστηκε στην Αγγλία με μία πενιχρή χαμηλότατη κύρια σύνταξη. **Ουσιαστικά δηλαδή, πρόκειται για ανατροπή του σημερινού συστήματος που στηρίζεται στην αλληλεγγύη των γενεών και την αναδιανομή και η βιωσιμότητά του δεν κρίνεται βάσει δημοσιονομικών δεδομένων αλλά βάσει κοινωνικών.**

Κυρίαρχο ρόλο καλούνται και παίζουν τα Επαγγελματικά Ταμεία κεφαλαιοποιητικού χαρακτήρα. Ενώ η δέσμευσή της για επέκταση του Κανονισμού Βαρέων και Ανθυγιεινών Επαγγελματιών στους εργαζόμενους στο Δημόσιο και τους Ο.Τ.Α. συνεχώς αναβάλλεται.

Η νεοφιλελεύθερη όμως αυτή επίθεση δεν σταματά ούτε εδώ. **Συνεχίζεται στη Δημόσια Διοίκηση.**

Η περίφημη «επανάδρυση» του κράτους έγινε για την εξυπηρέτηση των κομματικών πελατειακών αναγκών.

Δίπλα στη λιτότητα, τη γραφειοκρατία, τη ρουσφετολογία, την αναξιοκρατία **έχει στηθεί μία απίθανη προπαγάνδα κατασυκοφάντησης των δημοσίων υπηρεσιών που στόχο** έχει την αποδυνάμωση, τη φθορά της εικόνας, γιατί το απαιτεί η πολιτική συρρίκνωσης και μεταφορά ρόλων και αρμοδιοτήτων από το Δημόσιο στον Ιδιωτικό τομέα.

Οι επικοινωνιακές εξαγγελίες για την αναμόρφωση του Υπαλληλικού Κώδικα ακυρώθηκαν πριν καν ξεκινήσουν.

Η διατήρηση των υπηρεσιακών μεταβολών και επιλογών που έγιναν με αναξιοκρατικά κριτήρια **είναι η αρχή του τέλους για το νέο Κώδικα.**

Η προώθηση της συνταγματικής αναθεώρησης για έμμεση άρση της μονιμότητας των Δημοσίων Υπαλλήλων για πρόβλεψη στο Σύνταγμα οργανικών θέσεων Αορίστου Χρόνου, αντί των μονίμων, **έχει ένα στόχο:** την αποδυνάμωση της εργασιακής ασφάλειας των Δημοσίων Υπαλλήλων και της συνταγματικής εγγύησης για μια λειτουργικά αυτοτελή, αυτόνομη, ανεξάρτητη Δημόσια Διοίκηση. **Μια διοίκηση που δεν θα είναι το λάφυρο του νικητή των εκλογών, και δεν θα υπακούει στο πελατειακό σύστημα.**

Τελικά όλος ο εκσυγχρονισμός της Δημόσιας Διοίκησης **περιορίζεται στην προτεινόμενη αλλαγή του ωραρίου εργασίας των Δημοσίων Υπηρεσιών.**

Μια αλλαγή που θα ανατρέψει δραματικά τον οικογενειακό προγραμματισμό και την οικογενειακή ζωή, θα επιβαρύνει καταλυτικά το ατμοσφαιρικό περιβάλλον της Αθήνας σύμφωνα με μελέτη του Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. **και δεν θα προσφέρει απολύτως τίποτε στην αύξηση της αποτελεσματικότητας της Δημόσιας Διοίκησης και της εξυπηρέτησης του πολίτη.**

Ενώ μετά την ψήφιση του Δημοτικού και Κοινοτικού Κώδικα, **ενός Κώδικα που κινείται στη γενικότερη φιλοσοφία της νεοφιλελεύθερης πολιτικής της κυβέρνησης της Ν.Δ.** και στοχεύει στον παραπέρα περιορισμό του Δημόσιου και Κοινωνικού Χαρακτήρα των υπηρεσιών των Ο.Τ.Α. στην επέκταση της ανταποδοτικότητας στις προσφερόμενες υπηρεσίες και στην απευθείας εκχώρηση, των πιο παραγωγικών και κερδοφόρων αρμοδιοτήτων της στους ιδιώτες.

Χρήσιμο εργαλείο στην εφαρμογή της αντιλαϊκής πολιτικής της είναι και ο Νόμος για τις Συμπράξεις Δημόσιου και Ιδιωτικού Τομέα όπου θα μπορεί να ανατίθεται σε ιδιώτες όχι μόνο η εκτέλεση των έργων, αλλά και η προσφορά και εκμετάλλευση των υπηρεσιών **σε βάρος των πολιτών και των εργαζομένων στους Ο.Τ.Α.**

Απέναντι όλων αυτών αναζητείται από τον εργαζόμενο ο δυναμικός ρόλος του συνδικαλιστικού κινήματος.

Ένα μόνιμο ερώτημα τίθεται. Τι μορφή αντίστασης θα οργανώσει το συνδικαλιστικό κίνημα, πώς θα ανατρέψει αυτή την κατάσταση; **Τι λύσεις και τι αποτελέσματα ορατά υπάρχουν από αυτή τη μακρόχρονη αγωνιστική συνδικαλιστική αντιπαράθεση με την κυβέρνηση;**

Ένα ερώτημα που για να απαντηθεί απαιτεί τη διερεύνηση της σημερινής κατάστασης σε οργανωτικό και πολιτικό επίπεδο του συνδικαλιστικού κινήματος. Αν τα μέσα, οι μέθοδοι, οι διαδικασίες που χρησιμοποιεί σε διάφορα επίπεδα, ο τρόπος που λειτουργεί και διαπραγματεύεται **χρειάζεται εκ βάθρων αναθεώρηση.**

Τι βαθμός πολιτικοποίησης έχει επιτευχθεί σήμερα στο κίνημα; Πόσο μαζικό είναι; Τι ταξική συνείδηση υπάρχει; Πόσο ενωμένο είναι; Πόσο δρα συλλογικά; Τι υποδομές χρησιμοποιεί; Πόσο οικονομικά αυτόνομο είναι; Ποια η επικοινωνιακή στρατηγική του;

Το κίνημα απομαζικοποιείται, αποδυναμώνεται, είναι σε άμυνα, πολλές φορές είναι αμήχανο μπροστά στη διεκδίκηση.

Η κριτική «για όλα ευθύνονται οι συνδικαλιστικές ηγεσίες» δεν δίνει πειστικές απαντήσεις.

Τα αίτια είναι βαθύτατα πολιτικά. Έχουν σχέση με το βαθμό πολιτικοποίησης, συνειδητότητας, ιδεολογικής αντίληψης, πολιτικής ανάλυσης των εργαζόμενων, **έχουν σχέση με το βαθμό πολιτικής παρέμβασης και οργανωτικής συγκρότησης των συνδικάτων.**

Ο παγκοσμιοποιημένος νεοφιλελευθερισμός, η έκρηξη της τεχνολογίας, η ατομική στάση, η καταλυτική επίδραση στον τρόπο σκέψης των Μ.Μ.Ε., οι πολιτικές που διαπερνούν τα προοδευτικά πολιτικά σχήματα, σε συνδυασμό με τις αδυναμίες, πολιτικές και οργανωτικές του συνδικαλιστικού κινήματος, έχουν σημαντική επίπτωση στην οργανωμένη συνδικαλιστική δράση.

Η παθογένεια και ο «καναπές» μπροστά στην τηλεόραση είναι βασικές αρνητικές συνιστώσες.

Είμαστε υποχρεωμένοι να απαντήσουμε.

Να απαντήσουμε με μια στρατηγική ανατροπής της κατάστασης, σφυρηλάτησης της ενότητας στη δράση και χάραξη μιας πορείας πολιτικής αυτονομίας για το σύνολο των προβλημάτων και στο επίπεδο της κοινωνίας και στο επίπεδο των εργαζόμενων.

Να μην ανεχθούμε πλέον διαπραγματεύσεις παρωδία – κοροϊδία.

Κάθε φορά οι κυβερνήσεις ανέτρεπαν τη βάση συζήτησης και έπαιρναν μονομερώς τις αποφάσεις τους.

Οδήγησαν έτσι σε εκφυλισμό το θεσμό των συλλογικών διαπραγματεύσεων στο Δημόσιο και τους Ο.Τ.Α. Οδήγησαν συνειδητά σε αδιέξοδο το διάλογο.

Το συνδικαλιστικό κίνημα:

- **Δεν ζητά** ελεημοσύνη από την κυβέρνηση σε κανένα επίπεδο.
- **Δεν ζητά** τα ψίχουλα της εισοδηματικής πολιτικής.
- **Δεν ζητά** την ανασφάλεια στο ασφαλιστικό σύστημα.
- **Δεν ζητά** την παραπέρα υποβάθμιση της ποιότητας του περιβάλλοντος της εργασίας με άλυτο ακόμη το πρόβλημα της υγιεινής και ασφάλειας των εργαζόμενων Δημοσίων Υπαλλήλων.
- **Δεν ζητά** την πελατειακή σχέση στη λειτουργία της Δημόσιας Διοίκησης και της Τοπικής Αυτοδιοίκησης.

Το συνδικαλιστικό κίνημα:

- **Ζητά** την αξιοπιστία, το σεβασμό στα δικαιώματα των εργαζομένων.
- **Ζητά** τη δίκαιη κατανομή του εθνικού εισοδήματος, με αξιοπρεπείς αμοιβές σύμφωνα με τις σημερινές ανάγκες των εργαζομένων.
- **Ζητά** κοινωνική αλληλεγγύη, ασφάλεια στην εργασία, Δημόσιο – ασφαλιστικό σύστημα.
- **Ζητά** αξιοκρατία, πλήρη απασχόληση, δουλειά για τους ανέργους.

Το όχι της Γαλλικής νεολαίας απέναντι στην εργοδοτική και κυβερνητική αυθαιρεσία της Γαλλίας και η καταψήφιση του Ευρωπαϊκού συντάγματος ας γίνει η αφετηρία για την Ελλάδα μιας ισχυρής κοινωνικής αντίστασης και ανατροπής της σημερινής πολιτικής.

Αθήνα, 20 Ιουνίου 2006

Με συντροφικούς χαιρετισμούς

Η Γραμματεία της Συντονιστικής Επιτροπής της Π.Α.Σ.Κ.Ε. – Ο.Τ.Α.